

Тоя отговоръ ме докачи. Доядъ ме дѣто се изложихъ на едно отказуванье.

Е добръ! рекохъ азъ на Шилера, ето що ми доде дѣто отетжихъ на постоянното ви съвѣтуванье.»

Рекохъ тия думи, трѣбува да го исповѣдамъ, съсъ единъ твърдъ сухъ начинъ: тоя сприхнѣтъ, нѣ добръ старецъ се докачи отъ тѣхъ.

« Не ви харесува, нали, дѣто сте се изложили на едно отказуванье? А на мене, господине, вашята гърдостъ не ми харесва!»

И захванѣ едно дълго слово: «Гърдѣливитѣ сѣ иматъ за велики, като не се излагатъ на отказуванье-то, като не приематъ дарове, като се срамѣтъ отъ хиляди глупости. Какви слабости! празно величие! незнаянне на истинското достоинство! защото истинското достоинство състои, най много, да се червишь само отъ едно лошо дѣло.»

Каза, излѣзе, и направи съсъ ключоветѣ единъ страшенъ шумъ.

Азъ останѣхъ замаянъ. « Съсъ сичко това, рекохъ си у себе си, тая сприхнѣта откровенностъ ми харесува. Тя иде отъ сърдцето, както подаркитѣ му, както съвѣтитѣ му, както милостъта му. И сѣтиѣ, нѣма ли право! колко слабости се накичоватъ съсъ името достоинство, които слабости не сѣ друго, истина да кажемъ, освѣнъ гърдостъ!»

На чясетъ на обѣдтъ, Шилеръ остави отеждениятъ Кунда да влѣзе у стаята ми, за да ми донесе двѣтъ малки гърнета, както и вода, а той останѣ на прагтъ на вратата. Повикахъ го.

« Нѣмамъ врѣме, господине, каза ми той съсъ единъ сухъ гласъ.» Станѣхъ отъ трапезата, отидохъ кждѣ него, и му рекохъ: « Ако искате щото обѣдтъ